

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1269/2015
30.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца М.Ђ. из Н.С., чији је пуномоћник В.Ж., адвокат из Н.С., против туженог Н. АД Н.С., чији је пуномоћник Н.Ш., адвокат из Н.С., одлучујући о ревизији парничних странака изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/2015 од 11.03.2015. године, у седници већа одржаној 30.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог парничних странака да се о ревизијама изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/2015 од 11.03.2015. године, одлучује као о изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије парничних странака изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/2015 од 11.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1927/2013 од 14.07.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђена је ништавост члана 4. Споразума о престанку радног односа. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му у року од осам дана, под претњом принудног извршења, а на име зараде из добити за 2011. годину исплати нето износ од 101.606,02 динара са законском затезном каматом, почев од 01.06.2012. године па до исплате, као и да тужиоцу надокнади трошкове спора са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнати трошкове парничног поступка у износу од 1.950,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/2015 од 11.03.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је делимично првостепена пресуда тако што је одбијен захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.950,00 динара. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и у року

за изјављивање ревизије допуну ревизије, док је тужени благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Парничне странке су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, због потребе уједначавања судске праксе, у интересу равноправности грађана и новог тумачења права, односно због потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Одлучујући да ли у конкретном случају има услова да се о изјављеним ревизијама одлучује као о изузетно дозвољеним на основу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/2011 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Побијаном другостепеном одлуком није одступљено од судске праксе, нити постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, нити је потребно ново тумачење права, јер су побијане одлуке донете у складу са важећом судском праксом у примени правила о ништавости одредаба споразума- уговора.

С обзиром на то да је другостепена одлука против које су изјављене ревизије донета 11.03.2015. године, после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14 са применом од 31.05.2014. године) почев од када је оцена испуњености услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу члана 404. ЗПП, у искључивој ингеренцији овога суда; то је Врховни касациони суд на основу члана 14. и члана 23. цитираних Новела, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.10.2013. године, а као вредност предмета спора означено је да је радни спор - непроцењиво – 15.000,00 динара. У току поступка тужилац је поднеском од 10.04.2014. године прецизирао тужбу тако што је захтевао и исплату износа од 101.606,02 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2012. године па до исплате на име зараде из добити за 2011. годину. Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних односа. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, то ван ових радних спорова, ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчана потраживања када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, а према вредности спора. О захтеву тужиоца по тужби поднетој 24.10.2013. године правноснажно је пресуђено 15.03.2015. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14). Вредност предмета спора побијаног дела је новчани износ од 101.606,02 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, што представља меродавну вредност релевантну за оцену права на изјављивање ревизије у смислу новелираног члана 403. став 3. ЗПП, па

ревизије парничних странака нису дозвољене. Како није дозвољена ревизија тужиоца, то није дозвољена ни допуна ревизије тужиоца која се односи на одлуку о трошковима парничног поступка.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**